

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

§. 9. De Exemplis Caritatis erga Peregrinos, vel Hospites.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

moria laborarent. Ut autem talibus elemosinis faceret
 copiosius vacare posset, in primis de quotidianis expensis,
 detraxit, dein Domesticorum nonnullos dimisit, & sumptus
 prope equos cum carpento divendit, & sumptus
 suorum victualijs imminuit. Cúmque ferventibus
 quitania turbis Abbas quidam ipse significaret, Reges
 stes contra Mercuesiam arcem agitare consilia, eo quod
 rent, se magnam ibi pecuniæ copiam reperuros,
 Alanus, nihil arci suæ se timere, sique occuparetur
 tos thesauros neutiquam in ventum iri, eò quòd man-
 perum eos jam in securum locum deportaverint.

c. 13.

II. Itaque Sacerdotes saluberrimum S. Tobie
 consilium c. 4. datum sibi ab Ecclesia, quin & ipse
 etum existiment, & observent: Quo modo potest
 misericors; si multum tibi fuerit, abundanter
 exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impa-
 do. Nam, ut S. Gregorius in reg. rectè advertit,
 tribuitur pauperi, si subtili consideratione pensetur
 donum, sed mutuum; quia, quod datur multum
 dubio fructu recipitur, cum ipsa S. Scriptura testetur
 feneratur Domino, qui miseretur pauperis; se ergo
 cerdos, vis esse mercator bonus, inquit S. Augustinus
 pist. 1. fenerator egregius; da, quod non potes
 ut recipias, quod non poteris amittere. Da modicum
 recipias centuplum: da temporalem possessionem,
 quaris aternam hereditatem. Et iterum c. 15.
 Dom. Dicit tibi Christus: da mihi ex eo, quod
 de meo quero, da, & redde. Habuisti me largitorem
 me debitorem, habeam te feneratorem. Temporalia
 das, aterna tibi restituam, te ipsum tibi reddam,
 te mihi reddidero.

§. IX.

De Caritate erga Peregrinos vel Hospites

I. Quantopere hæc caritas, quam alij Hospitalitatis
 cant, Sacerdotibus conveniat, jam olim Concilium

faciente iudicavit, dum ait: *Ut omni rapina tollatur occu-
so, volumus ut Presbyteri, qui bonum exemplum carita-
tis omnibus ostendere debent, hospitales existant iuxta Do-
mnicum & Apostolicum praeceptum, ut humanitati in tri-
butis iter facientibus, quia per hospitalitatem quidam pla-
cerant DEO, Angelis receptis. Et Dominus in iudicio di-
xit: Hospes eram, & collegistis me. Et Job
ait: Ostium meum semper viatori patuit; cui decreto
tanto promptius parere debent Sacerdotes, quanto maiorem
tali Hospitalitate fructum sperare possunt, duplicem præ-
cipue quorum primum S. Clemens Papa. epist. 1. indicat di-
cas: Caritatis recipienda & habenda maximum est fo-
mentum, si frequenter inter vos communem cibum vestrum,
etque faciatis: & quantum quisque pravalet, cre-
dentiorem suam, saltemque suam cum Fratris sumat. Per
dilectio comparatur, & causa boni totius in huius mo-
dum Fratribus. Secundum DEVM per hac temporalia offi-
cia & caritatis fructus aeterna gaudia comparatur,
quæ ultima verba etiam alter fructus, scilicet beatitudi-
nis copiosior obtentio, indicatur; de quo apertius S. Chry-
sostomus c. 2. sup. Matt. sic loquitur: Qualem mercedem
accipit peregrinantem; & sunt ambo aequales, & qui
propter DEVM refrigerat; & qui propter DEVM laborat.
Quas causas non pauci Sacerdotes Hospitalitatem singu-
liter observarunt.*

S. Silvester Pontifex omnes Peregrinos Romam venientes
cum caritate excipiebat, pedes abluebat, & in lecto
 collocabat, ita ut cum Job. c. 31 dicere posset: Foris non
fuit peregrinus, ostium meum viatori patuit. Surius.
c. Dec.

S. Hieronymus de se, Sociisque scribit in proem. lib. 7.
Ezech. Nobis in Monasterio Hospitalitas cordi est, om-
nibusque ad nos venientes lætâ humanitatis fronte suscipimus.
Quo alibi ait, nullam horam, nullumque momentum esse,
quo non Fratrum turbis occurrerint, & Monasterij tolli-
tatem Hospitum frequentiam commutarent.

S. Gregorius Pontifex tantæ fuit Hospitalitatis, ut
 ptis his, quos tam per diversas regiones, quàm Romæ
 que, Longobardorum præfidie gladios fugientes, in
 stipe misericorditer nutrebat, quotidie quoque ad
 suam peregrinos quoslibet invitaret, inter quos
 quâdam unus accessit, in cuius manibus, dum ipse
 militatis ministerio aquam fundere vellet, conversus
 accepit, sed repente eum non ampliùs vidit. Ut
 ret, quis ille fuerit, sequenti nocte Christus per visio
 li dixit: Cæteris diebus me in membris meis, huius
 tem die me in memetipso recepisti.

S. Anselmus Archiepiscopus Cantuariensis tam
 circa Hospitum susceptionem, ut nonnunquam
 bus Fratrum suo jussu fuerit de refectorio sublan
 spiritibus appositus, cum tunc in promptu aliud
 Unde frequenter à Cellarijs & Camerarijs aditus
 consilij contra penuriam caret, requisitus, hoc
 spondebat: Sperate in Domino, & spero, quia
 ria vobis ministrabit; & mirabili modo non
 bat in re. Vita. 21. April. apud Haræum.

Leo IX. Hospitalitate adeò erat insignis, ut
 Peregrinis & Hospitibus semper pateret, unde
 ante fores suas Leprosam invenisset, eumque præ
 dia collocari in lectulo suo mandasset, apertis
 nitore foribus, nusquam pauper inventus est, haud
 quia Christum sub specie illius Pauperis recep
 na in vit.

Cerbonius Episcopus quoque Hospitalitatis
 lariter se addixit; unde, cum quondam transeuntes
 ut à Gothis persequentibus securi essent, recepisset,
 fer, ob hanc causam jussu Regis Totilæ compr
 Ut sis ad devorandum projectus, intactus ab illis
 que à Rege ob manifestum miraculum obstupescit
 mis dimissus est. S. Greg. 1. 3. Dial. c. 17.

S. Carolus Borromæus tantopere Hospitalis erat,
 tium illius perpetuò pateret extraneis & peregrin
 Principibus & Prælati, quàm Personis vulgaribus
 eunque. Singularem verò caritatem exhibere

transalpina Advenis, confirmando illos in fide Catholica,
 fortassis de regionibus Hæreticis essent, ac de medijs ad
 eam necessarijs erudiendo. Alios Hospites, maximè
 nobiles & in dignitate constitutos honorabat libris Spiritua-
 libus, Rosarijs, alijsque hujusmodi devotionis incitamen-
 tis. Pauperibus præter victum largiebatur viaticum; E-
 scolopis, si opus haberent, etiam novas vestes dignitati il-
 lorum congruas, ne quisquam indonatus à viro tot benedi-
 ctionibus affluente recederet. Vita. compend. c. 22.

Jacobus Merlohorstius, cum, Milite hostili patriam Co-
 niensem devastante, Rusticus cum Uxore, Liberis, Peco-
 ribus Coloniam venisset, & quò diverteret, ignarus, casu
 domus Jacobi pulsaret, miserus exulis eum cum tota familia
 in domum recepit, jumentis stabulum aptavit, per hyemem
 in habitatione prospexit, & majorem anni partem sustenta-
 vit, ad pietatem verò sic instruxit, ut eadem cives vel æ-
 quare, vel superare possent. Sacerdotes quoque exules ex-
 carceratos sedibus stans in hebdomada diebus ad mensam vo-
 cabat, imò faciebat liberam potestatem, quoties egerent,
 vel ipsi vellent, pro arbitrio redeundi. Vita. c. 26.

II. Meminerint ergo Sacerdotes saluberrimi moniti à S.
 Paulo ad Hebr. c. 13. dati: *Caritas Fraternalis maneat
 inter vos, & hospitalitatem nolite oblivisci. Est namque
 publica species humanitatis, ut S. Ambrosius l. 2. de offic. c.
 1. Sapienter advertit, ut peregrinus hospitio non egeat,
 ut respiciatur officiosè, pateat advenienti janua. Valde id
 decorum totius est orbis existimatione, peregrinos cum ho-
 mine suscipere, non deesse mensa hospitalitatis gratiam,
 prætercere officijs liberalitatis, explorare adventus Hospi-
 tum. Discite ergo, inquit S. Augustinus contra 5. hæ-
 resin Manichæi (& vos præcipuè, ô Sacerdotes) sine discretionè
 prædicare hospitalitatem, ne, si fortè cui domum clausuris,
 humanitatem negaveris, ipse sit Christus.*

§. X.

De Caritate erga Domesticos.

I. Quod S. Hieronymus in epist. ad Oceanum de Episco-
 palibus obligationibus dixit, videlicet, ut, quod Populo præceptu-